

Дийн Кунц

ПАЗИТЕЛИ

София, 2025

Преводът е направен по изданието:

WATCHERS

by Dean Koontz

Published by the Penguin Group

Penguin Group (USA) Inc.

Copyright:

© 1987 by Nkui Inc.

All rights reserved

© Издателство „Изток-Запад“, 2025

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Ирина Димитрова, превод, 2025

ISBN 978-619-01-1634-9

Дийн Кунц

ПАЗИТЕЛИ

Превод от английски
Ирина Димитрова

*Посвеждавам книгата на Ленарт Сейн,
който е не само най-добрият в професията си,
но и чудесен човек. И на Елизабет Сейн,
която е чаровна също като съпруга си*

ЧАСТ ПЪРВА

ОТЪРСВАНЕ ОТ МИНАЛОТО

Миналото е само началото на едно начало и всичко, което е или е било, е само здрачът на зората.

Х. Дж. Уелс

Срещата на два характера е като взаимодействието между две химически вещества: ако има реакция, и двете се трансформират.

К. Г. Юнг

ПЪРВА ГЛАВА

1

На трийсет и шестия си рожден ден, 18 май, Травис Корнел стана в пет часа сутринта. Облече синя карирана памучна риза с дълги ръкави и нахлузи джинси и груби туристически обувки. Подкара пикапа си на юг от своя дом в Санта Барбара чак до провинциалния каньон Сантяго в източния край на окръг Ориндж, на юг от Лос Анджелес. Взе със себе си само пакет бисквити „Орео“, голяма манерка, пълна с разтворима напитка с вкус на портокал, и напълно зареден „Смит и Уесън“ Чийфс спешъл, калибър 38.

По време на пътуването, продължило два часа и половина, той нито веднъж не включи радиото. Не затананика, не заподсвирква, нито запя, както често правят мъжете, когато пътуват сами. За част от пътя Тихият океан му беше отъясно. В сутрешните часове океанът бе мрачен към хоризонта, твърд и студен като плоча, но близо до брега бе осеян с блясъка на ранните лъчи с цвета на медни монети и цветчета от рози. Травис нито веднъж не погледна с възхищение към слънчевите пайети във водата.

Той бе слаб, жилив мъж с дълбоко разположени очи, които имаха същия тъмнокафяв цвят като косата му. Лицето му беше тясно, с патрициански нос, високи скули и леко заострена брадичка. Беше аскетично лице, което би подходило на монах от някой свят орден, който все още вярва в самобичуването, в пречистването на душата чрез страдание. Господ му бе свидетел, че бе изживял своя дял страдание. Можеше обаче да бъде и приятно лице – топло и открито. Усмивката му навремето бе очаровала жени, макар и доста отдавна. Не се бе усмихвал от дълго време.

Бисквитите, манерката и револверът бяха в малка зелена непромокаема раничка с черни презрамки, която лежеше на се-

далката до него. От време на време той хвърляше поглед към нея, сякаш успяваше да зърне зареденото оръжие през плата.

От Сантяго Кениън Роуд в окръг Ориндж излезе на много по-тесен път, а след това на черен път, износващ гумите. Няколко минути след осем и половина паркира червения пикап на уширение на пътя под огромните бодливи клони на висок смърч.

Нахлузи презрамките на малката раничка на раменете си и се отправи към подножието на планината Санта Ана. От детството си познаваше всеки склон, долина, тясно дефиле и хребет. Баща му бе притежавал каменна хижа в горната част на каньона Холи Джим, може би най-далечния от всички населени каньони, и Травис със седмици бе проучвал дивата местност на километри наоколо.

Обичаше тези непокорени каньони. Когато беше момче, в горите бродеха черни мечки, но вече ги нямаше. Все още се срещаха черноопашати елени, макар да не бяха толкова многобройни, както преди две десетилетия. Поне красивите земни гънки и разседи, буйното изобилие от храсти, а и дърветата бяха все същите: голяма част от пътя му минаваше под балдахи на на калифорнийски дъбове и чинари.

От време на време минаваше покрай самотна хижа или няколко, скупчени заедно. Някои жители на каньона вярваха, че краят на цивилизацията приближава, и искаха да оцелеят сред дивата природа, но нямаха куража да се пренесат на още по-недостъпно място. Повечето обаче бяха обикновени хора, на които им беше писнало от шумотевицата на модерния живот и се наслаждаваха на спокойствието въпреки липсата на водопровод и електричество.

Макар каньоните да изглеждаха отдалечени, скоро щяха да бъдат погълнати от разрастващите се предградия. В радиус от около сто и петдесет километра почти десет милиона души живееха във взаимносвързани общности от окръзите Ориндж и Лос Анджелис и броят им непрекъснато нарастваше.

Засега обаче кристалната разбулваща светлина падаше като дъжд върху незавадяната земя и всичко бе чисто и диво.

На гол хребет, където ниската трева, израснала по време на краткия дъждовен сезон, вече бе изсъхнала и кафява, Травис седна на широк плосък камък и свали раницата си.

Дълга около метър и половина гърмяща змия се припичаше на слънце на друг плосък камък на около петнайсетина метра. Вдигна злата си клиновидна глава и се взря в Травис.

Като малко момче бе убил множество гърмящи змии по тези хълмове. Измъкна револвера от раницата и стана от камъка. Направи няколко крачки към змията.

Влечугото се надигна още повече и се втренчи напрегнато.

Травис направи още една крачка, после още една и застана в позиция за стрелба, хванал револвера с две ръце.

Гърмящата змия започна да се навива. Скоро щеше да разбере, че не може да нападне от такова разстояние, и щеше да опита да се оттегли.

Макар Травис да бе сигурен, че изстрелът ще е точен и лесен, с изненада откри, че не може да натисне спусъка. Бе дошъл по тези хълмове не само в опит да си спомни времето, когато бе щастлив, че е жив, но и да убива змии, ако ги види. Напоследък се люшкаше между депресията, гнева от самотата и абсолютната безсмисленост на живота си и бе напрегнат като обтегната тетива на лък. Имаше нужда да се освободи от напрежението чрез насилие, а убиването на няколко змии, които нямаше да са загуба за никого, изглеждаше идеалната рецепта за облекчаване на страданието му. Докато обаче се взираше в змията, си даде сметка, че нейното съществуване не е толкова безсмислено като неговото: тя запълваше екологична ниша и вероятно се радваше на живота, както той не се бе радвал от дълго време. Започна да трепери и револверът все се отклоняваше от целта. В крайна сметка не можа да намери воля да стреля. Не го биваше за палач, затова свали оръжието и се върна на камъка, където бе оставил раницата си.

Змията очевидно беше в миролюбиво настроение, тъй като отново снижи глава на камъка и легна неподвижно.

След известно време Травис отвори пакета с бисквити „Орео“, които бяха любимото му лакомство, когато беше малък. Не бе хапвал от тях от петнайсет години. Бяха почти толкова хубави, колкото ги помнеше. Отпи от сока в манерката, но не беше толкова приятен като бисквитите. Беше прекалено сладък за зрял човек.

От младостта можеш да си припомниш невинността, възторга, радостите и ненаситността, но едва ли можеш да ги изпиташ отново, помисли си той.

След като остави гърмящата змия да се наслаждава на слънцето и метна отново раницата на рамо, той се спусна по южния склон на хребета в сенките на дърветата в началото на каньона, където въздухът бе освежен от аромата на младите пролетни издънки на вечнозелената растителност. На спускащото се на запад дъно на каньона, в дълбокия мрак той зави на запад и последва еленска пътека.

След няколко минути, щом мина между двойка големи калифорнийски чинари, приведени един към друг като арка, той излезе на място, осветено от слънчевите лъчи през пролука в клоните. В далечния край на поляната еленовата пътека отвеждаше в друга част на гората, в която смърчове, лаврови дървета и чинари растяха по-гъсто, откъдето и да е другаде. Напред земята се спускаше стръмно към дъното на каньона. Когато застана на края на слънчевото петно и само върховете на обувките му бяха в сянка, погледна надолу по стръмната пътека, но успя да види само около петнайсетина метра – напред пътеката тънеше в изненадващо непрогледна тъмнина.

В момента, в който Травис понечи да стъпи извън слънчевото петно и да продължи, от сухия храсталак вдясно изскочи куче и се втурна право към него, запъхтяно и задъхано. Беше голдън ретрийвър, чистокръвна порода, ако можеше да съди от външния вид. Мъжко. Изглеждаше му на малко повече от година, защото, макар да бе почти напълно пораснало, все още бе запазило пъргавината на кученце. Гъстата му козина бе влажна, мръсна, сплъстена, оплетена, пълна с бодили и парчета плевели и листа. Спря пред него, седна, наклони глава и вдигна поглед с несъмнено приятелско изражение.

Колкото и да беше мръсно, животното бе хубаво. Травис спря, погали го по главата и го почеса зад ушите.

Зачака предпазливо собственика, задъхан и може би ядосан на беглеца, да последва ретрийвъра от храстите. Не се появи никой. Когато се сети да потърси каишка и регистрация с адрес, не ги намери.

– Не си диво куче... нали, момче?

Ретрийвърът изпъхтя.

– Не, твърде приятелски се държиш за диво куче. Не си се загубило, нали?

Кучето бутна ръката му с нос.

Травис забеляза, че освен мръсната и сплъстена козина животното има засъхнала кръв на дясното ухо. По-прясна кръв се виждаше на предните му лапи, сякаш беше бягало толкова дълго без почивка по неравен терен, че възглавничките на краката му се бяха разранили.

– Пътешествието ти май не е било леко, момче.

Кучето нададе тих вой, сякаш се съгласяваше с казаното от Травис.

Той продължи да го гали по гърба и да го почесва зад ушите, но след няколко минути си даде сметка, че очаква от кучето нещо, което то не може да му предостави – смисъл, цел, облекчение от отчаянието.

– Хайде, върви си по пътя – той леко го плесна отстрани, стана и се протегна.

Кучето остана пред него.

Травис го заобиколи и се насочи към тясната пътека, която се спускаше в мрака.

Кучето се стрелна покрай него и препречи еленовата пътека.

– Мръдни се, момче.

Ретрийвърът оголи зъби и изръмжа гърлено.

– Мръдни се – Травис се намръщи. – Добро куче.

Щом понечи да го заобиколи, ретрийвърът се озъби. Понечи да го захапне за крака.

Травис рязко отстъпи две крачки.

– Хей, какво ти става?

Кучето престана да ръмжи и само задиша тежко.

Травис отново пристъпи напред, но кучето се хвърли към него по-яростно отпреди, без лай, но с още по-силно ръмжене и все по-ожесточени опити да захапне краката му, принуждавайки го да отстъпи назад през поляната. Той направи девет-десет тромави крачка върху хлъзгавия килим от смърчови и борови иглички, спъна се в собствените си крака и падна по задник.

Щом Травис се стовари, кучето му обърна гръб. Прекоси поляната до ръба на стръмната пътека и надникна в мрака долу. Клепналите му уши се изправиха, доколкото това бе възможно за ретрийвър.

– Проклето куче – рече Травис.

Ретрийвърът не му обърна внимание.

– Какво, по-дьяволите, ти става, помияр такъв?

Застанало в сянката на гората, то продължи да се визира надолу към еленовата пътека в чернотата на дъното на залесения склон на каньона. Опашката му бе спусната, почти пъхната между краката.

Травис събра няколко малки камъчета от земята около себе си, стана и хвърли един от снарядите си по ретрийвърра. Ударено отзад достатъчно силно, за да го заболи, кучето не изскимтя, а изненадано се обърна.

Този път ще си го получа, помисли си Травис. Ще ме захапне за гърлото.

Кучето обаче го погледна обвинително и продължи да запръчва входа към еленовата пътека.

Нещо в поведението на опърпания звяр, в широко разположените му тъмни очи или наклонената му голяма квадратна глава накара Травис да изпита вина, че го удари с камъка. Жалкото проклето куче изглеждаше разочаровано от него и той изпита срам.

– Хей, слушай – подхвърли той, – ти започна пръв.

Кучето само продължи да го гледа.

Травис изхвърли останалите камъни.

Кучето погледна изоставените снаряди, после отново вдигна очи и Травис можеше да се закълне, че зърна одобрение по кучешкото му лице.

Травис би могъл да се върне. Или да намери друг подстъп към каньона. Беше обзет обаче от неразумна решимост да продължи напред, да отиде където желаше, за бога. Точно в този ден нямаше да бъде разколебан, нито дори забавен от нещо толкова обикновено като изпречило му се куче.

Той се изправи, размърда рамене да намести раницата, вдъхна дълбоко боровия въздух и смело прекоси поляната.

Ретрийвърът заръмжа отново, тихо, но заплашително. Оголи зъби.

С всяка стъпка куражът на Травис се стопяваше и когато се озова на метър-два от кучето, той реши да опита различен подход. Спря, поклати глава и тихо смърми кучето:

– Лошо куче. Държиш се като много лошо куче. Знаеш ли? Какво ти става? А? Не изглежда да си родено зло. Изглеждаш добро куче.

Продължи да му говори мило и ретрийвърът спря да ръмжи. Махна колебливо с пухкавата си опашка веднъж, втори път.

– Добро момче – лукаво успокоително рече Травис. – Така е по-добре. С теб можем да бъдем приятели, нали?

Кучето изскимтя примирително, познат и приятен звук, с който всички кучета изразяват естественото си желание да бъдат обичани.

– Ето че постигаме напредък – рече Травис, направи още крачка към ретрийвърра с намерението да се наведе и да го погали.

Кучето мигновено скочи към него, озъби се и го подгони обратно по поляната. Впи зъби в крачолата на джинсите му и яростно завъртя глава. Травис опита да го ритне, но не улучи. Щом залитна, загубил равновесие заради неуспешния ритник, кучето ухапа другия му крачол и описа кръг, без да го изпуска. Травис отчаяно заподскача, за да не изостави от противника си, но се препъна и отново се стовари на земята.

– По дяволите! – изруга, почувствал се неизмеримо глупаво.

Кучето изскимтя отново, възвърнало приятелското си настроение, и близна ръката му.

– Ти си шизофреник – отбеляза Травис.

Кучето се върна в другия край на поляната. Застана с гръб към него, втренчено в еленовата пътека, която се спускаше през хладните сенки на дърветата. Внезапно сведе глава и прегърби рамене. Мускулите на гърба и хълбоците му се напрегнаха, сякаш се готвеше да действа бързо.

– Какво гледаш? – Травис изведнъж си даде сметка, че вниманието на кучето е привлечено не от самата пътека, а може би от нещо на пътеката. – Пума? – зачуди се той и се изправи. В младостта му из тези гори дебнеха пуми и предполагаше, че все още има оцелели.

Ретрийвърът изръмжа, този път не към Травис, а към това, което бе привлякло вниманието му. Издаваше нисък, едва чул звук и на Травис му се стори, че кучето е не само ядосано, но и уплашено.

Койоти? В подножието на планината бродеха доста от тях. Глутница гладни койоти можеха да изплашат дори силно животното като този голдън ретрийвър.

Кучето стреснато изскимтя, подскочи и се отдалечи от потъналата в сенки пътека. Втурна се към Травис, отмина го, приближи до дърветата и мъжът си помисли, че

ще изчезне в гората. Ала при арката, оформена от двата чинара, през която Травис бе дошъл само преди минути, кучето спря и с очакване погледна назад. Изглеждаше разочаровано и обезпокоено, когато отново бързо приближи към него, обиколи го, захапа крачола му и тръгна заднишком в опит да го повлече със себе си.

– Чакай, чакай, добре – рече мъжът. – Добре.

Ретрийвърът го пусна. Бафна по-скоро като силно издишване, отколкото лай.

Очевидно, колкото и смайващо да беше, кучето целенасочено му бе попречило да продължи по мрачната пътека, защото долу имаше нещо. Нещо опасно. Сега кучето искаше от него да побегне, защото опасното същество приближаваше.

Нещо идваше. Но какво?

Травис не изпитваше тревога, а само любопитство. Каквото и да приближаваше, можеше да изплаши куче, но нищо в тези гори, нито дори койот или пума, не би нападнало зрял мъж.

С нетърпеливо скимтене ретрийвърът понечи отново да захапе крачола на Травис.

Поведението му беше необичайно. Ако беше уплашено, защо не го изостави и не избяга? Той не му беше стопанин, кучето не му дължеше нищо – нито привързаност, нито защита. Бездомните кучета не притежаваха чувство за дълг към непознати, нямаха морални принципи, нито съвест. За какво се мислеше това животно – за Ласи на свободна практика?

– Добре, добре – Травис последва ретрийвъра до арката от чинари.

Кучето се втурна напред по изкачващата се пътека, която водеше към ръба на каньона, през оредяващите дървета към по-ярката светлина.

Травис спря при чинарите. Намръщи се и погледна през обляната в слънце поляна към черната като нощ дупка в гората, където започваше спускащата се пътека. Какво идваше?

Пронизителното пищене на цикадите спря едновременно, сякаш игличката на грамофон бе вдигната от плочата. Гората бе свръхестествено притихнала.

После Травис чу нещо да се изкачва по неосветената пътека. Дращещ звук. Трополене като от съборени камъни. Леко прошумоляване на сухи храсти. Нещото звучеше по-близо, отколкото вероятно беше, тъй като звукът бе усилен от ехото

през тесния тунел от дървета. Въпреки това съществото при-ближаваше бързо. Много бързо.

За пръв път Травис усети, че се намира в сериозна опасност. Даваше си сметка, че нищо в горите не беше достатъчно голямо или смело, за да го нападне, но разумът му бе заглушен от инстинкт. Сърцето му заблъска силно.

По-високо на пътеката над него ретрийвърът усети колебанието му. Залая тревожно.

Преди десетилетия можеше да си помисли, че разгневена черна мечка тичаше нагоре по пътеката, побесняла от болест или болка. Обитателите на хижите обаче и планинарите през уикендите – пришълци от цивилизацията – бяха пропъдили няколко останали мечки много по-навътре в планините Санта Ана.

Ако съдеше по звука, непознатият звяр щеше след секунди да стигне поляната между долната и горната пътека.

Тръпка пробяга по гърба на Травис също както топящи се парчета суграшица се стичат по стъклото на прозорец.

Искаше му се да види какво е нещото, но в същото време се смрази от ужас, чисто инстинктивен страх.

По-нагоре по каньона кучето залая настоятелно.

Травис се обърна и побягна.

Беше в отлична форма, нямаше нито един излишен килограм. Воден от задъханото куче, свил ръце към тялото си, Травис хукна нагоре по пътеката, като се навеждаше под редките, ниско надвиснали клони. Неравните подметки на туристическите обувки му осигуряваха добро сцепление – подхлъзваше се на паднали камъни и на пластове изсъхнали борови иглички, но не падна. Докато бягаше през изкуствения огън на про-блясващи слънчеви лъчи и сенки, в гърдите му се разгоря друг огън.

Животът на Травис Корнел бе изпълнен с опасности и трагедии, но той никога пред нищо не бе трепнал. В най-лошите моменти спокойно бе посрещнал загуба, болка и страх. Сега обаче се случи нещо странно. Загуби самообладание; за пръв път в живота си бе обзет от паника. Страхът го сграбчи, проникна дълбоко, на първично ниво, където нищо друго не бе стигало досега. Както бягаше, настръхна целият и се обля в студена пот, без да има представа защо незнайният последвач го изпълваше с такъв неподправен ужас.

Не погледна назад. Отначало не искаше да отмести очи от криволичещата пътека, защото се боеше, че ще се блъсне в някой нисък клон. Докато бягаше обаче, паниката му нарасна и когато измина няколко метра, причината да не погледне назад бе, че се страхуваше какво може да види.

Разбираше, че реакцията му е необяснима. Пробожданията по тила му и леденото усещане в корема бяха симптоми на чисто суверен страх. Цивилизованият и образован Травис Корнел обаче бе предал юздите на уплашено дивашко дете, което живее във всяко човешко същество – генетичен призрак на това, което сме били някога, – и не бе в състояние лесно да си възвърне контрола, въпреки че си даваше сметка за абсурдността на поведението си. Ръководеше го бруталният инстинкт, който му повтаряше, че трябва да бяга, да бяга, да престане да разсъждава и само да бяга.

Близко до началото на каньона пътеката завиваше наляво и криволичеше нагоре по стръмната северна стена към хребета. Травис зави, зърна дънер, паднал върху пътеката, скочи, но кракът му се закачи в гнилото дърво. Той се просна по лице. Зашеметен, не можеше да си поеме въздух, нито да помръдне.

Очакваше нещо да го връхлети и да разкъса гърлото му.

Ретрийвърът дотича обратно надолу по пътеката и прескочи Травис. Приземи се стабилно на пътеката зад него. Зала яростно към каквото и да ги гонеше, много по-заплашително, отколкото когато предизвикваше Травис на поляната.

Травис се претърколи и седна задъхан. Не виждаше нищо на пътеката долу. После си даде сметка, че кучето не е разтревожено от нещо в тази посока, а е застанало странично на пътеката, обърнато към храсталака в гората на изток от тях. Пръскаше слюнка, лаеше толкова ожесточено и силно, че Травис усети болка в ушите от гръмовния звук. Дивата ярост в гласа му всяваше страх. Кучето предупреждаваше невидимия враг да стои надалеч.

– По-спокойно, момче – тихо каза Травис. – По-спокойно.

Ретрийвърът спря да лае, но не погледна Травис. Взираше се напрегнато в храсталака, оголило зъби, и ръмжеше гърлено.

Все още задъхан, Травис се изправи и погледна на изток в гората. Вечнозелени дървета, чинари, няколко лиственици.

Сенки, подобни на черни парцали, бяха забодени тук-там със златисти карфици и игли от светлина. Храсталак. Трънаци. Виещи се растения. Няколко скали, напомнящи зъби. Не видя нищо необичайно.

Щом посегна и сложи ръка върху главата на ретрийвър, кучето спря да ръмжи, сякаш разбра намерението му. Травис си пое въздух, задържа го и се ослуша за движение в храстите.

Цикадите продължаваха да мълчат. Нито една птица не пееше в дърветата. Горите бяха застинали, сякаш големият сложен часовников механизъм на вселената бе спрял да се движи.

Травис бе сигурен, че не той е причината за внезапната тишина. Предишното му преминаване през каньона не бе обезпокоило нито птиците, нито цикадите.

Там имаше нещо. Натрапник, когото обичайните горски обитатели не одобряваха.

Мъжът пое дълбоко въздух и отново го задържа, напрегна се да чуе и най-лекото движение в гората. Този път долови про-шумоляване, отчупване на клон, тихото хрущене на изсъхнали листа – и страховито странното, тежко, накъсано дишане на нещо голямо. Звучеше на около петнайсетина метра, но не можеше да определи точното му местонахождение.

До него ретрийвърът застина. Клепналите му уши леко се надигнаха и се насочиха напред.

Тежкото дишане на незнайния противник беше толкова зловещо – дали заради ехото от гората и каньона, или защото поначало си беше зловещо, – че Травис бързо свали раницата си, отвори капачето и измъкна заредения револвер.

Кучето се втренчи в оръжието. Травис изпита странното чувство, че животното знае какво представлява револверът и го одобрява.

Зачуден дали нещото в гората е човек, Травис се провикна: – Кой е там? Излез да те видя.

Хрипливото дишане в храсталака вече бе придружено от дебело заплашително ръмжене. Страховитият гърлен звук наелектризира Травис. Сърцето му заби още по-силно и той застина като ретрийвър до себе си. В безкрайните отминаващи секунди не проумяваше защо самият шум предизвиква такъв силен страх у него. После си даде сметка, че го плаши неяснотата на звука – ръмженето на звяра определено беше животинско... и все пак съществуваше

неописуема характеристика, която издаваше интелигентност, тон и модулация почти като звука, който би издал разгневен мъж. Колкото повече се вслушваше, толкова по-силно се убеждаваше, че не е нито съвсем животински, нито съвсем човешки звук. Но тогава... какво беше, по дяволите?

Той забеляза раздвижване във високия хрусталак. Точно отпред. Нещо идваше към него.

– Стой! – грубо нареди той. – Не приближавай!

То продължи.

Вече само на десетина метра.

Движеше се по-бавно отпреди. Може би по-предпазливо. Но въпреки това приближаваше.

Голдън ретрийвърът започна заплашително да ръмжи отново, за да предупреди съществото, което ги преследваше, да стои надалеч. Хълбоците му обаче видимо трепереха и главата му се тресеше. Макар да предизвикваше нещото в хрусталака, беше дълбоко изплашен от стълкновението.

Страхът на кучето разтревожи Травис. Ретрийвърите бяха известни със смелостта и куража си. Отглеждаха ги за придружители на ловци и често ги използваха в опасни спасителни операции. Каква заплаха или враг можеше да предизвика подобен ужас в такова силно, гордо куче?

Нещото в хрусталака продължаваше към тях, вече на не повече от пет метра.

Макар все още да не бе видял нищо необичайно, Травис бе изпълнен със суеверен страх, с възприятие на неопределимо, но обезпокоително присъствие. Продължаваше да си повтаря, че се е натъкнал на пума, само на пума, която вероятно бе поизплашена от него. Но ледените иглички, плъзнали в основата на гръбнака му и разпрострели се нагоре по скалпа му, се изостриха. Ръката му бе толкова хлъзгава от пот, че се уплаши да не изпусне револвера.

Три метра.

Травис насочи оръжието нагоре и натисна спусъка за единствен предупредителен изстрел. Гърмежът изтреща в гората и отекна надолу в дългия каньон.

Ретрийвърът дори не трепна, но нещото в хрусталака мигновено се отдръпна от тях и хукна на север, нагоре по склона към ръба на каньона. Травис не можеше да го види, но ясно сле-

деше бързото му придвижване по високите до кръста плевели и храстите, които потрепваха и се разделяха при бяга му.

За секунда-две изпита облекчение, защото си помисли, че го е изплашил. После забеляза, че то всъщност не бяга. Насочваше се на север-северозапад по дъга, която щеше да го изведе на пътеката над тях. Травис си даде сметка, че съществото се опитва да им пререже пътя и да ги принуди да излязат от каньона по долния маршрут, където щеше да има повече и по-добри възможности за нападение. Нямаше представа как се досети за подобно нещо, само че наистина бе сигурен в това.

Първичният инстинкт за оцеляване го подтикна към действие, без да е необходимо да мисли какво да предприеме – машинално направи каквото се изискваше. Не бе усещал подобна животинска увереност, откакто бе участвал във военни действия преди почти десетилетие.

Като се стараеше да не изпуска от поглед издайническото потрепване на хрусталаците от дясната си страна, Травис захвърли раницата, стисна само револвера и хукна по стръмната пътека, а ретрийвърът се спусна след него. Колкото и бърз да беше обаче, нямаше да успее да изпревари незнайния враг. Когато си даде сметка, че съществото ще стигне до пътеката много преди него, той даде още един предупредителен изстрел, който този път нито стресна, нито отклони противника. Травис стреля два пъти в самия хрусталак, където забелязваше признаци на движение, без да го е грижа дали там наистина имаше човек, и това свърши работа. Не смяташе, че е улучил преследвача, но най-после го уплаши и той се отдалечи.

Травис продължи да тича. Искаше да стигне ръба на каньона, където дърветата оредяваха по върха на хребета, където почти нямаше храсти и където по-ярката слънчева светлина не позволяваше закътани сенки.

Когато няколко минути по-късно стигна билото, беше останал без дъх. Мускулите на прасците и бедрата му горяха болезнено. Сърцето му блъскаше толкова силно в гърдите, че нямаше да се изненада да го чуе като ехо, отразено от друг хребет, да се връща към него през каньона.

Това бе мястото, където бе спрял да хапне от бисквитите „Орео“. Гърмящата змия, която по-рано се бе припичала на големия плосък камък, я нямаше.